

her paa vort Bord, og vi vide, der er mere i Vente. Den Mand vilde sikkert have ræsonneret saaledes: „Jeg vil ikke begynde med at byde smaa Stumper og saa ikke aabent, ærligt og klart sige, hvad mine Fremtidsplaner overhovedet er“. Han vilde sikkert have sagt saaledes: „De ville sikkert forstaa min Stillings Vanskelighed, og at jeg er nødt til at tage Hensyn til forskellige Sider, og der maa fra begge Sider vises Offer villighed, men jeg vil ikke, idet jeg kommer frem med de enkelte Lovforslag, skjule for Dem, hvorledes min Tanke er at faa hele det vanskelige finansielle Spørgsmaal ordnet“. Han vilde aabent og mandigt, som den Mand fra Februar 1909, have sagt: Saadan og saadan er min Tanke, og han vilde have haft saa meget Kendskab til Medlemmer af dette Ting, at han vilde vide, at dersom han vilde gøre det Indtryk paa dem, saa at han vandt deres Hjerter og deres Tillid, var dette den bedste og sikreste Vej, han kunde være gaaet. Den nuværende højtærede Finansminister er ikke gaaet den Vej, men er tværtimod gaaet den ganske modsatte. Den højtærede Minister har sikkert — ligesom jeg — som Dreng lært, at man hellere maa springe i det end krybe i det, men jeg indrømmer, at naar man kryber i det, kan man ogsaa paa den Maade „gaa i Vandet“.

Naar jeg udtaler mig, som jeg gør her, er det ingenlunde, fordi jeg ønsker paa en skolemesteragtig Maade at give den højtærede Finansminister nogen som helst Formaning. Nej, at give Skolemesterformaning over lader jeg gerne til dem, for hvem dette ligger naturligt. Men det er en Mands Tale til en Mand. Og det forekommer mig, at dersom den højtærede Finansminister vil sige: Ja, men disse Bebrejdelser, disse Indvendinger har jeg jo hørt før, jeg har hørt dem saa tidt, de ere fremsatte kraftigt nok her i Salen — kan jeg svare: Ganske vist, men de synes endnu ikke at have gjort deres Virkning. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister, om ikke Tidspunktet nu, inden dette Lovforslag og de efterfølgende skulle behandles videre, maatte være inde til at gøre en Ende paa Hemmelighedsvæsenet. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Finansminister vilde vinde i hele sin Position derved. Naar man staar overfor det, man i daglig Tale kalder politiske Modstandere, men dog staar saaledes, som den højtærede Finansminister gør, idet han siger: Jeg ønsker ikke Krig med disse Modstandere, jeg ønsker tvært-

imod i dem at vinde loyale Medarbejdere — saa maa man ogsaa vise Tillid. Thi Tillid avler Tillid, og Hemmeligholdelse, som maa se ud som Mangel paa Tillid, kan ikke andet end vække den Mistillid, som blandt andet ogsaa fik sit Udslag forleden Dag ved Afstemningen her i Tinget, den, hvorom et æret Medlem fra Fyn (J. Pedersen) brugte det Udtryk, at han syntes, det var Tegn paa nogen Surhed fra vor Side. Ja, den Fremgangsmaade, der er brugt, skal i alt Fald ikke vække Sødhed, det ligger da temmelig nær.

Nu hørte vi af den højtærede Finansminister, da han forelagde dette Forslag, at det hastede, man maatte endelig skynde sig, og han anbefalede det til hurtig Behandling. Jeg skal dertil sige, at dersom man virkelig ønsker det, gaar man den Vej, jeg anviser, og gaar ikke den anden Vej, saaledes at ville faa os til at tage saa det ene og saa det andet, saa man stadig staar og venter: hvad kommer der saa til sidst? Skal der saa til sidst sættes en knyttet Haand op for os? Nej, man skal aabent og mandigt sige fra først af: Dette er min Tanke, dette er min Plan, jeg vil ikke skjule noget. Naar man møder en Modstander, med hvem man ikke vil have Krig, men med hvem man gerne vil forhandle venskabeligt, slaar man Visiret op. Jeg haaber, vi skulle opleve dette endnu.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal ikke forny Debatten fra forleden Dag. Den højtærede Konseilspræsident har svaret saa fyldestgørende og saa udtømmende paa Betragtninger af den Art, som det ærede Medlem nu fandt det opportunt at gentage, at jeg ikke vil kunne gøre det fyldigere og bedre. Det blev sagt den Dag — og disse Ord kan jeg fuldt ud henholde mig til —, at Regeringen visselig ikke har villet Krig med det høje Ting eller noget Parti her, den har vist det paa ethvert Trin af Forhandlingerne, har undgaaet alt, hvad der paa nogen Maade kunde virke udæskende, netop fordi vi føle os overbeviste om, at det store finansielle Genrejsningsarbejde, som vi troede, vi ogsaa havde de ærede Medlemmers Bistand til at føre igennem, nu bør gaa forud for alt.

Der var een Ting, det ærede Medlem sagde, hvori jeg kan give ham fuldstændig Ret. Det var, at det ikke var lykkedes mig ved min dog ret udførlige Klarlægelse af Grundene til, at vi ikke nu kunne forelægge en fuldstændig Finansplan, at